

Sygn. akt VI U 129/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23/11/2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska-Mozolewska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2020 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania K. G. decyzji(...) W. z dnia 14 listopada 2018 r. znak (...) -10

przeciwko (...) W.

przy udziale zainteresowanego S. w W.

o zasiłek chorobowy

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej K. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27.08.2018 r do 17.10.2018 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...).

Sygn. akt VI U 129/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia(...)w W. uznał, że niezdolności do pracy z powodu choroby od 30 stycznia 2018 roku do 10 maja 2018 roku oraz od 7 czerwca 2018 roku do 17 października 2018 roku tj. do dnia trwania zatrudnienia należy ustalić w ramach jednego kresu zasiłkowego I odmówił K. G. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 sierpnia 2018 roku do 17 października 2018 roku. W uzasadnieniu decyzji (...) podał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że ubezpieczona była niezdolna do pracy z powodu choroby w okresie 30 stycznia 2018 roku do 10 maja 2018 roku oraz od 7 czerwca 2018 roku do 17 października 2018. (...) uznał, że oba okresy niezdolności do pracy należy zliczyć do jednego okresu zasiłkowego, bowiem niezdolności były spowodowane schorzeniami współistniejącymi, a przerwa między nimi nie przekraczała 60 dni. Wobec powyższego (...) ustalił, że 182-dniowy okres zasiłkowy upłynął z dniem 26 sierpnia 2018 roku.

(decyzja z dnia 14 listopada 2018 roku. – a.r.)

Od powyższej decyzji K. G. złożyła odwołanie wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za cały okres. W uzasadnieniu podała, że schorzenia na które cierpiała nie były tożsame, były to całkowicie różne jednostki chorobowe.

(odwołanie – k. 1 – 3)

W odpowiedzi na odwołanie (...) wniósł o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 17-17v)

Sąd zawiadomił (...) w W. jako zainteresowanego które nie przystąpiło do sprawy, nie zajęło stanowiska w sprawie.

(postanowienie z dnia 10 lipca 2019 r. – k. 29)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się K. G. była niezdolna do pracy w okresie od 30 stycznia 2018 roku do 10 maja 2018 roku ze względu na schorzenie ortopedyczne – dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian dyskopatycznych. Zastosowane leczenie farmakologiczne i rehabilitacja spowodowały, że po 10 maja 2018 roku dolegliwości ustąpiły i odwołująca odzyskała zdolność do pracy.

W kolejnym okresie od 7 czerwca 2018 roku do 17 października 2018 odwołująca się była niezdolna do pracy ze względu na schorzenia psychiatryczne – zaburzenia adaptacyjne lękowo-depresyjne. W okresie kiedy odwołująca była niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych schorzenie zwyrodnienia kręgosłupa nie powodowało jej niezdolności do pracy oprócz schorzeń psychiatrycznych.

(opinia biegłego z zakresu ortopedii K. K. – k.57-57v; opinia biegłego psychiatry M. L. – k. 96-98)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wnioski zawarte w opiniach biegłego z zakresu ortopedii oraz biegłego z zakresu psychiatrii. Sąd uznał wnioski z tych opinii za jasne, logiczne i fachowe. Sąd miał na uwadze, że odwołująca się nie kwestionowała tej opinii, natomiast opinii biegłego psychiatry nie kwestionował również (...). W zakresie uwag (...) do opinii biegłego z zakresu ortopedii (k.65) Sąd stwierdził, że po przeanalizowaniu tej opinii i biegłego psychiatry organ rentowy ma rację, że schorzenia co prawda współistniały jednak mylił się w tym zakresie, że schorzenia przewlekłe (M47) powodowały również niezdolność do pracy odwołującej w okresie kiedy leczyła się z przyczyn psychiatrycznych. Wobec kompleksowej opinii psychiatry i pozostającej niesprzeczną z nią opinią ortopedii Sąd uznał, że uwagi organu rentowego były niezasadne, a mając ustalony tak stan faktyczny Sąd przeszedł do oceny zasadności zaskarżonej decyzji.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie K. G. od decyzji odmawiającej jej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 27 sierpnia 2018 roku do 17 października 2018 roku. Podstawą odmowy było uznanie przez (...), że odwołująca wyczerpała okres zasiłkowy w dniu 26 sierpnia 2018 roku w związku z zaliczeniem do jednego okresu zasiłkowego niezdolności do pracy z powodu choroby od 30 stycznia 2018 roku do 10 maja 2018 roku oraz od 7 czerwca 2018 roku do 17 października 2018 roku.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2019 roku, poz. 645, dalej, jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującej się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w ust. 2 wskazuje on, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołująca była niezdolna do pracy w okresie od 30 stycznia 2018 roku do 10 maja 2018 roku ze względu na schorzenie ortopedyczne – dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego w przebiegu zmian dyskopatycznych., a następnie w okresie od 7 czerwca 2018 roku do 17 października 2018 roku pracy ze względu na schorzenia psychiatryczne – zaburzenia adaptacyjne lękowo-depresyjne. Pomiędzy tymi okresami była przerwa 29 dni. Wobec tego należało ustalić czy te schorzenia były tożsame, a jeśli nie czy niezdolność do pracy powodowana nimi współistniała wzajemnie w obu okresach. Z ustaleń Sądu wynika, że dwa te okresy powodowały całkowicie inne jednostki chorobowe – w pierwszym okresie niezdolność spowodowana była dolegliwościami odkręgosłupowymi (układ somatyczny), a w drugim dolegliwościami psychiatrycznymi. Niewątpliwie są to dwie różne jednostki chorobowe, nie można również uznać, aby miały to być schorzenia współistniejące. Sąd ustalił, że odwołująca od dnia 11 maja 2018 roku była już zdolna do pracy z powodu schorzeń związanych z kręgosłupem i dolegliwości te nie powróciły w okresie zwolnień lekarskich z powodu stanu psychicznego odwołującej w takim stopniu, aby powodowały jej niezdolność do pracy. Leczenie które odwołująca realizowała do 10 maja 2018 roku przyniosło odzyskanie zdolności do pracy z powodu schorzeń kręgosłupa, dolegliwości te później nie wróciły w kolejnym okresie niezdolności do pracy od 7 czerwca 2018 roku. Należy też wskazać, że chodzi niewątpliwie o niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym, co oznacza, że przewlekły charakter schorzenia kręgosłupa nie oznacza, że powoduje to niezdolność do pracy. Niewątpliwie odwołująca cierpi na schorzenie przewlekłe, jednak leczenie przyniosło jej odzyskanie zdolności do pracy od 11 maja 2018 roku. W okresie niezdolności do pracy od 7 czerwca 2018 roku do 17 października 2018 roku była ona niezdolna z powodu całkowicie innego schorzenia niż do 10 maja 2018 roku - czyli z powodu zaburzeń adaptacyjnych lękowo-depresyjnych.

R. w ocenie sądu - niezdolność do pracy w obu tych okresach była, więc spowodowana innymi chorobami, wobec czego nie można obu tych okresów zliczyć do jednego okresu zasiłkowego. Tym samym, skoro pomiędzy obiema okresami wystąpiła przerwa 29 dni, należy uznać, że od dnia 7 czerwca 2018 roku rozpoczął się nowy okres zasiłkowy. Oznacza to, więc, że odwołująca zachowuje prawo do zasiłku chorobowego za cały okres od 27 sierpnia 2018 roku do 17 października 2018 roku, tj; za okres wskazany w skarżonej w niniejszej sprawie decyzji. Na dzień 17 października 2018 roku odwołująca wykorzystała 133 dni nowego okresu zasiłkowego z przyczyn psychiatrycznych.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie odwołującej się prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27 sierpnia 2018 roku do 17 października 2018 roku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)